

Det nytter ikke, at Ministeren siger angaaende denne Politik: Efter os kommer Syndfloden! hvad der i Virkeligheden er den ærede Ministers Tankegang. Ministeren har alligevel Ansvar. Ministeren siger: Nej, Rigsdagen har det og de øvrige Partier. Det er muligt, men det viser allerhøjest, at den parlamentariske Kontrol er utilstrækkelig, og det er min inderlige Overbevisning, at den altid har været det — jeg er ikke særlig parlamentarisk anlagt. Ministeren beviser ikke dermed, at han selv er uskyldig, thi under de ekstraordinære Forhold, med den Hurtighed, hvormed Lovene rasler gennem Tingene, kommer den egentlig genholdende Myndighed faktisk vanskeligt til at ligge her i Rigsdagen. Den ligger i Departementet, og hvis den højtærede Finansminister vil gaa hen og spørge sin ærede Ven Handelsministeren, vil han faa at vide, at da den højtærede Handelsminister sad paa denne Plads, nemlig fra 1901 til 1905, var han en meget haard Mand overfor de andre Ministerier med Hensyn til at forlange Udgifterne skaaret ned. Den højtærede Minister burde derfor vide, at han har en Pligt til at udøve Kontrol. Han er jo nemlig ikke en Hovedkasserer, som har at modtage Betalingsordrer fra de andre Ministerier. Han er den, der samler saa at sige de økonomiske Fordringer, afpasser dem mod hinanden og bestemmer: Saa meget kan du faa, og derved skaffer Enhed i Statshusholdningen. Jeg synes, at paa dette Punkt har den ærede Minister forsømt sin Pligt. Det forundrer mig i øvrigt — den rent politiske Bemærkning maa jeg dog gøre —, at den ærede Minister er saa ivrig for at lægge Ansvar over paa Rigsdagen: Det er ikke mig, jeg kan ikke gøre for det, jeg har ikke gjort noget, det er den slemme Rigsdag, der har Skylden! Naar Ministeren er saa ivrig for at lægge Ansvar fra sig, vil jeg spørge Ministeren: Hvorfor har han og hans Parti da været saa meget imod at modtage det højhædede Tilbud fra de andre Partier om at tage Del i Ansvar igennem et Samlingsministerium? Naar man skubber Ansvar fra sig i denne Henseende og siger: I skal dele Ansvar med os, hvorfor vilde Ministeriet saa ikke i Tide dele dette Ansvar, som andre var saa venlige at tilbyde at dele med det? Det konservative Partis ærede Ordfører (Johan Knudsen) gjorde et Par hancelerende Bemærkninger om det fælles Skibbrud. Jeg gentager, at det fælles Skibbrud synes at være en pauer Trøst og jeg

er ikke sikker paa, at det i og for sig vil forsøde Dødsstunden for den højtærede nuværende Finansminister og den tidligere Finansminister, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), om det sidste Skønhedsindtryk, de faar i Verden, er hinandens Ansigter, medens de er i Færd med at drukne. Ministeren kan derfor ikke befri sig for det Ansvar, han i Virkeligheden har; for dette Underskud bærer Ministeren sit Ansvar og bærer det i højere Grad end de andre, fordi han var den Finansminister, der skulde have talt i Tide.

Hvad man bebrejder Ministeren i denne Sag, er for Resten slet ikke selve dette Underskud — det skal der bagefter tales om med den højtærede Indenrigsminister — jeg ser, at den højtærede Indenrigsminister allerede forbereder sig paa alt det, der kan siges til ham —, men det, vi bebrejder den ærede Minister, er, at han ikke i Tide har givet Varsel, den Optimisme, han nærede før Valget, og som slog om til det modsatte efter Valget, og at Ministeren endnu saa sent som ved Fremsættelsen af Forslaget til Tillægsbevillingsloven ikke var klar over, hvor det bar hen. Da forelaa der dog en Del af disse Kendsgerninger; den Dag, Ministeren fremsatte Tillægsbevillingslovsforslaget, kunde han lige saa godt som i Dag have set, hvor det bar hen. Jeg skal ikke komme ind paa alle de enkelte Tilfælde; min ærede Ven fra Hjørring (Johan Knudsen) har omtalt dem; jeg skal blot bede ærede Medlemmer læse igennem, hvad Ministeren har sagt til forskellige Tider i det sidste Aar om den finansielle Situation, og man vil sande, at der er mange utilbørlige Ord, som ikke skulde have været udtalte. Jeg tror derfor, jeg maa have Lov til at sige til den højtærede Minister, at han hører til de udmærkede Finansmænd, som er fortræffelige, naar der er mange Penge i Kassen —, saa er Ministeren i mange Retninger en ideel Finansminister; men mit Hovedindtryk er, at den politiske og finansielle Tragikomedie, som den højtærede Minister og hans Venner har opført, og som hedder: Udenfor Loven, lige saa lidt har været et Kassestykke som Ministerens eget Drama „Under Loven“ — ja, den højtærede Minister maa tilgive mig, hvis jeg kommer med et Ordspil, som ikke er saa godt, som det burde være; Ministeren fortjener, at Ordspillet var meget bedre, men han maa jo finde sig i et Tilsvar. Ministeren har Gang efter Gang søgt at afværge Kritik med et Ord og en Gestus, hvilket altid er meget